

РЕШЕНИЕ

№ 3001

гр. София, 17.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 01.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **13401** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 211 от Закона за Министерство на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на В. Х. И. от [населено място] срещу заповед № 517з-5996/11.10.2019г. на директора на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – С..

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност и немотивираност на оспорения административен акт, като издаден при съществено нарушение на административно-производствените правила и противоречие с материално-правните норми, както и в несъответствие с целта на закона. Твърди се, че при служебна командировка със служебен автомобил „К. С.“, с рег. [рег.номер на МПС] , при влизане в автомобила жалбоподателят констатирал, че в графа „при влизане“ и „изминати километри“, книжката не е попълвана от предишните колеги, поради което същият не е могъл да попълни коректно книжката при прибирането си в службата. Възразява се, че оспорената заповед не съдържа изискуеми реквизити, като в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК не са изложени мотиви. Твърди се още, че по направено искане от жалбоподателя да ползва адвокатска защита по време на проверката и да присъства представител на синдикалната организация от МВР, административният орган не се е произнесъл. Жалбоподателят счита, че при издаване на оспорената заповед не е спазен чл. 195, ал. 1 от ЗМВР. Твърди се, че

жалбоподателят не е запознат с цитираните в заповедта вътрешни правила, утвърдени с МЗ № Из-305/2014 г. Възражява се още, че при налагане на наказанието дисциплинарният орган не е спазил чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, както и чл. 6 от АПК. Претендира се от съда да постанови решение, с което да бъде отменена заповедта, като незаконосъобразна, както и бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът – ДИРЕКТОРА НА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – С. /ОД на МВР – С./ – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят В. Х. И., към датата на издаване на процесната заповед, е заемал длъжността главен инспектор – началник на сектор „Пътна полиция” на отдел „Охранителна полиция“ – ОДМВР- С., съгласно приложена по делото кадрова справка.

От представената по делото и приета като доказателство административна преписка, се установява, че дисциплинарното производство е започнало по повод на справка рег. № 517р-18596/19.11.2018 г. относно постъпили възражения от две лица срещу съставени им от главен инспектор В. И. актове за установяване на административно нарушение. Във връзка с цитираната справка със заповед № 517з-4141/20.11.2018 г. директорът на ОД на МВР – С. е заповядал да се извърши проверка в срок до 17.12.2018 г. за изясняване на постъпилите данни. С последващи заповед № 517з-4565/20.12.2018 г. и заповед № 517з-408/18.01.2019 г. директорът на ОД на МВР – С. е удължил срокът на проверката до 17.02.2019 г., поради възникнала обективна невъзможност същата да приключи в срок. По време на проверката от В. И. е било дадено сведение рег. № УРИ344р-10247/20.12.2018 г., в което са описани извършените от жалбоподателя проверки на 12.10.2018 г. и 16.10.2018 г. на водачите В. и Р.. Резултатите от проверката са обективирани в изготвената справка рег. № УРИ344р-1540/14.02.2019г., като наред с констатациите относно съставени на 12.10.2018 г. и 16.10.2018 г. АУАН е установено, че на 16.10.2018 г. главен инспектор В. И. е ползвал служебен автомобил „К.”, рег. [рег.номер на МПС] , без в пътната книжка да са попълнени показанията на километража в графа „при влизане” и графа „изминати километри”. В справката са установени няколко нарушения на служебната дисциплина от жалбоподателя, като за всички тях е било предложено да бъде наложено на основание чл. 197, ал. 3, т. 1 и т. 2 от ЗМВР едно общо наказание „Порицание” в максимален размер. Едно от установените нарушения е за това, че на 16.10.2018 г. на АМ „Х.”, района на 46 км., главен инспектор И. е използвал служебен автомобил „К.” с рег. [рег.номер на МПС] , числящ се на ОД на МВР – С., сектор „Пътна полиция”, като за времето, за което е използвал автомобила не е попълнил показанията на километража в графа „при влизане” и графа „изминати километри” в пътната книжка. Така установеното нарушение било определено като такова по чл. 59 от Вътрешните правила за организация на експлоатацията, материално-техническото

осигуряване и отчетността на пътните превозни средства, плавателната и летателната техника на МВР, утвърдени със заповед № Из-305/2014 г. на министъра на вътрешните работи. С покана рег. № УРИ 517р-5895/04.04.2019 г., връчена на жалбоподателя на 04.04.2019 г., последният е поканен да се запознае с изготвената справка. На 08.10.2019 г. жалбоподателят се е запознал със справката.

От приетата по делото като доказателство извадка от пътна книжка на за IV тримесечие на 2018 г. на автомобил „К.” с рег. [рег.номер на МПС] е видно, че на дата 16.10.2018 г. като час на излизане и връщане е вписано „8.00 часа и 20.00 часа”, както и е посочен километраж при излизане - 75270, без да е вписан километраж при влизане, както и изминати километри.

Съгласно чл. 59 от Вътрешните правила за организация на експлоатацията, материално-техническото осигуряване и отчетността на пътните превозни средства, плавателната и летателната техника на МВР, утвърдени със заповед № Из-305/21.02.2014 г. на министъра на вътрешните работи, за работа на техниката /с изключение на пожарните автомобили, плавателната и летателната техника/, водачите ежедневно водят пътни книжки /приложение № 4/, като преди тръгване вписват маршрута за движение, а след приключване на работа нанасят изминатите километри. Във връзка с установяванията в справка рег. № УРИ344р-1540/14.02.2019г., на жалбоподателя на 04.04.2019 г. е връчена от директора на ОД на МВР – С. Покана за даване на писмени обяснения рег. №513р-5896/04.04.2019 г., в която подробно са описани нарушенията на служебната дисциплина, за които се иска обяснението и как същото е установено. Предоставен е и срок за даване на писмени обяснения – 05.04.2019 г. Съгласно докладна записка рег. № 1204р-2240/08.04.2019 г. за времето от 04.04.2019 г. до 08.04.2019 г. в деловодството на „Пътна полиция” няма и не е извеждано сведение или обяснение от жалбоподателя. На 07.10.2019г. на жалбоподателя отново е връчена от дисциплинарно-разследващия орган покана рег. № 517р-17133/02.10.2019 г. за запознаване с обобщена справка и даване на допълнителни обяснения и възражения. С възражение рег. № 1204-6385/09.10.2019 г. В. Х. е посочил по отношение на случаите с пътни книжки, че в книжката на автомобила е имало неотразени 400 километра, поради което той не е могъл да попълни книжката коректно при прибирането си в службата, като на другия ден в двора на ОД на МВР – С. жалбоподателят видял „същия служител” и му разпоредил книжките да бъдат оформени и да му бъдат представени за проверка и попълване. Със заповед № 517з-5996/11.10.2019 г. директорът на ОД на МВР – С. е наложил на гл. инспектор В. Х. И. дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от една година. В акта дисциплинарно-наказващият орган приема, че с деянието си гл. инспектор И. е нарушил служебната дисциплина, като на 16.10.2018 г., около 17.45 часа, на АМ „Х.”, управлявайки лек автомобил „К.”, с рег. [рег.номер на МПС], за времето, през което е ползвал автомобила не е попълнил показанията на километража в графа „при влизане” и графа „изминати километри” на пътна книжка серия ЕВ с контр. № 357317 за лек автомобил, което е негово задължение по чл. 59 от Вътрешните правила за организация на експлоатацията, материално-техническото осигуряване и отчетността на пътните превозни средства, плавателната и летателната техника на МВР, утвърдени със заповед № Из-305/21.02.2014 г. на министъра на вътрешните работи. В мотивите на заповедта е прието, че деянието може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, за което на основание 200, ал. 1, т. 11, предл. второ във връзка с чл. 197, ал. 1, т. 3 се налага дисциплинарно наказание

„порицание“ за срок от една година. Със заповедта Д. М. е запознат на 05.11.2019 г. Съгласно заповед № 8121К-7208/25.06.2018 г. на министъра на вътрешните работи издалият процесната заповед старши комисар Н. С. е преназначен на ръководна длъжност директор на ОД на МВР – С..

Като част от административната преписка по делото са приети като доказателства и: длъжностната характеристика за заеманата от жалбоподателя длъжност; протокол за запознаване на жалбоподателя със специфичната длъжностна характеристика от 01.02.2018г.; пътна книжка за IV тримесечие на 2018 г. на автомобил „К.“ с рег. [рег.номер на МПС] /стр. 11, стр. 12, стр. 14 и стр. 15/; протокол рег. № 5599/11.06.2015 г. за запознаване на В. И. със заповед № Из-305/21.02.2014 г. на министъра на вътрешните работи, с която са утвърдени Вътрешните правила за организация на експлоатацията, материално-техническото осигуряване и отчетността на пътните превозни средства, плавателната и летателната техника на МВР; болнични листове и заявления за ползване на платен годишен отпуск.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Видно от приложеното по делото копие на оспорената заповед същата е била връчена на жалбоподателя на 05.11.2019 г., като жалбата му срещу акта, съгласно поставен върху нея вх. № 1204р-7173/13.11.2019 г., е подадена до съда на 13.11.2019 г., т. е. в законоустановения 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган – директора на ОД на МВР - С., в рамките на предоставените му правомощия с чл. 204, т. 3 от ЗМВР. Процесната заповед е постановена и в предписаната от закона форма - писмена заповед по чл. 210, ал. 1 ЗМВР с посочване на: извършител, място, време и обстоятелства, при които се счита, че нарушението е извършено; доказателствата, въз основа на които то е установено; правно основание и наказанието, което се налага; срок на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Съдът не споделя доводите изложени в жалбата, че в заповедта не са посочени изискуеми реквизити, както и мотиви – фактически и правни основания. В заповедта са изложени всички фактически установявания на дисциплинарно-наказващия орган, които описват обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и приложимите правни норми.

При издаване на заповедта е спазен и срока по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР, който започва да тече от момента, в който дисциплинарният орган се е запознал с всички относими факти и обстоятелства и са му станали известни нарушителя и извършеното от него дисциплинарно нарушение, т. е. събрани са всички относими към нарушението доказателства. Цитираната в оспорената заповед справка е с дата 14.02.2019 г., а заповед е издадена на 11.10.2019 г., което действително е след като е изтекъл двумесечния срок, предвиден в чл. 195, ал.1 от ЗМВР. Въпреки това обаче, след изготвяне на справката, ответникът е извършил процесуални действия, свързани с дисциплинарното производство, като е дал отново възможност на жалбоподателя да даде обяснения. Последното действие по събиране на доказателства, относно дисциплинарното нарушение е даването на обяснения – възражение рег. № 1204-6385/09.10.2019 г., което е от 09.10.2019 г., поради което и заповедта, издадена на 11.10.2019 г., е в срока по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР.

При издаване на оспорения административен акт не са допуснати съществени

нарушения на административно-производствените правила. Преди издаване на процесната заповед е спазена процедурата по налагане на дисциплинарни наказания, уредена в Глава осма от ЗМВР. Дисциплинарно наказващият орган е изпълнил законово вмененото му задължение по чл. 206, ал. 1 от ЗМВР преди налагане на дисциплинарното наказание да приеме писмените обяснения на държавния служител. Служителят е запознат, че е започнало дисциплинарно производство и за какво се води то, с получаване на поканата за даване на писмени обяснения /чл. 208 от ЗМВР/. В поканата подробно е описано за извършване на какво дисциплинарно нарушение се изискват обясненията. Функцията на поканата за даване на обяснения, е да се даде възможност на лицето, за което се счита, че е извършило дисциплинарно нарушение да се защити. В случая изискването на чл. 206, ал. 1 ЗМВР е спазено – дисциплинарно-наказващият орган преди налагане на дисциплинарното наказание е приел писмените обяснения на жалбоподателя, видно от приложеното по делото възражение рег. № 1204-6385/09.10.2019 г. от В. И.. Противно на изложеното в жалбата, не е допуснато нарушение на административно-производствените правила, изразяващо се в непроизнасяне по направено искане от жалбоподателя да ползва адвокатска защита по време на проверката и да присъства представител на синдикалната организация от МВР, поради отказ на колегите му да бъде подпомогнат. Действително, нормата на чл. 205, ал. 3 от ЗМВР дава право на самостоятелно участие в дисциплинарното производство или подпомагане на служителя от друг служител на МВР. В цитираната разпоредба обаче не е предвидено право за адвокатска защита, каквато по принцип е гарантирана от прякото приложение на чл. 56 от Конституцията на Република България, но не е налице съществено нарушение на процедурата, доколкото всички възражения, които биха били отправени в рамките на дисциплинарното производство от адвокат, могат да бъдат направени в хода на съдебното производство, осигуряващо пълната възможност на жалбоподателя да се защити както по фактите, така и по правото. От друга страна с разпоредбата на чл. 56 от Конституцията на Република България специфичното право на защита е уредено в полза на „всеки гражданин”, който се явява в държавно учреждение. Изричното посочване на качеството „гражданин” означава, че уредбата регламентира отношенията между „дивилните” физически лица и институциите, упражняващи спрямо тях власт. Процесните отношения нямат такива характеристики, за да бъде приложено правилото на цитираната разпоредба. Правната връзка между дисциплинарния орган и съответния служител на МВР има служебен характер и е част от развитието на правоотношението по носене на държавната служба по реда на чл. 141 и сл. от ЗМВР, което изключва възможността за участие на която и да е от страните в качеството на явяващ се пред учреждение гражданин по смисъла на чл. 56 от Конституцията на Република България. Крайният резултат от дисциплинарното производство също така не засяга гражданските права на привлеченото към отговорност лице, а се отразява единствено на служебния му статут.

В процесния случай жалбоподателят е наказан заради допуснато нарушение на служебната дисциплина. Съгласно чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР дисциплинарните нарушения са: неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, на заповедите и разпоредженията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители. Съгласно чл. 200, ал. 1 от

ЗМВР дисциплинарно наказание „порицание“ се налага за: неизпълнение на служебни задължения или на заповеди. В мотивите на заповедта ясно е посочен акта, който е нарушен, като от доказателствата се установи, че жалбоподателят е запознат с него. Нарушаването му правилно е определено като дисциплинарно нарушение - нарушение на служебната дисциплина. По делото не са представени каквито и да е доказателства от жалбоподателя за изпълнение на задължението му, вменено в чл. 59 от Вътрешните правила за организация на експлоатацията, материално-техническото осигуряване и отчетността на пътните превозни средства, плавателната и летателната техника на МВР, утвърдени със заповед № Из-305/21.02.2014 г. на министъра на вътрешните работи, които доказателства да разколебават извода на ответника за извършено дисциплинарно нарушение. Съгласно чл. 59 от Вътрешните правила за работа на техниката /с изключение на пожарните автомобили, плавателната и летателната техника/, водачите ежедневно водят пътни книжки /приложение № 4/, като преди тръгване вписват маршрута за движение, а след приключване на работа нанасят изминатите километри. Видно от приложеното по делото извлечение на пътна книжка за IV тримесечие на 2018 г. на автомобил „К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , на 16.10.2018 г., жалбоподателят, управлявайки служебен автомобил „К.“, с рег. [рег.номер на МПС] , за времето, през което е ползвал автомобила не е попълнил показанията на километража в графа „при влизане“ и графа „изминати километри“. В тази връзка следва да се има предвид, че ирелевантно за предмета на спора е обстоятелството, че друг колега не е попълнил пътната книжка, доколкото жалбоподателят още при влизане в служебния автомобил може да види какви са показанията на километража и запише същите, без да е необходимо и да се изисква да вписва тези, които са посочени в пътната книжката в графа „при излизане“ от колегата, ползвал автомобила преди него.

Настоящият съдебен състав намира обаче, че при издаването на оспорената заповед формално е приложен чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, като неизясняването на обстоятелствата, визирани в цитираната разпоредба, е довело до неправилно приложение на материалния закон. Съгласно чл. 206, ал. 2 от ЗМВР При определяне на вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. В процесния случай дисциплинарнонаказващият орган е наложил процесното наказание „порицание“ за максималния срок от една година, без да изложи конкретни мотиви в тази насока, както го задължава законът. Посочено е общо в заповедта, че са взети предвид тежестта на нарушението, настъпилите последици, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител, но липсва обосновка какво точно по всяко едно от изброените обстоятелства е приел дисциплинарно-наказващият орган. Липсват изводи за това как е определен видът и размерът на наказанието, съобразено с конкретно извършено

нарушение, настъпилите от него вредни последици, изложение на обстоятелствата, при които е извършено, както и оценка на цялостното поведение на служителя до момента. Не е обсъдено дали има виновно поведение изобщо от страна на жалбоподателя, каква е формата на вината и не е взета предвид тежестта на нарушението. Липсват също така изложени каквито и да било мотиви защо наказанието е наложено в максималния размер. В тази връзка следва да се има предвид, че преценката по чл. 206, ал. 2 от ЗМВР не може да бъде извършена от съда чрез "заместване" на органа при преценката за вида и размера на наказанието, поради и което установеното нарушение на изискването на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР е основание за отмяна на заповедта.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е основателна и доказана и като такава следва да бъде уважена, а оспорената заповед отменена, като незаконосъобразна.

С оглед изхода на делото и доколкото в настоящото производство от жалбоподателя е претендирано присъждането на разноските по делото, ответникът следва да заплати на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя сумата в размер на 400 лева, представляваща лева реално изплатено адвокатско възнаграждение. По отношение на претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева и направеното в тази връзка възражението от процесуалния представител на ответника за прекомерност на същото, съдът намира така направеното искане за неоснователно, тъй като адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева не е прекомерно с оглед на фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 211, изр. трето от ЗМВР Административен съд София-град, 24-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Х. И. от [населено място] заповед № 517з-5996/11.10.2019г. на директора на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – С., като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – С. да заплати на В. Х. И. от [населено място] сумата в размер на 400 /четиристотин/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

